

vyvinění provéstí sám důkaz, že užil veškeré péče potřebné k odvrácení nebezpečnosti, t. j. (podle materiálu k III. nov. obč. zák.) by provedl důkaz, že neopomenul učiniti vhodná opatření, která podle poměrů a stavu věci lze rozumně očekávat (tak také Sedláček: Obl. právo III. odst. čís. 55 a rozhodnutí čís. 6042 a 7606 sb. n. s.). Hledíc ke zvláštní skutkové povaze tohoto deliktu nelze tu proto použití předpisů o ručení majitele díla v rámci § 1315 obč. zák., jak míní dovolatelka (čís. 6042 sb. n. s.), nýbrž předpisů § 1319 obč. zák., jakož i všeobecných ustanovení hlavy 30. obč. zák. (čís. 13490 sb. n. s.). Poukaz dovolatelky na ustanovení § 1313 písm a) obč. zák. se sem nehodí, protože se vztahuje jen na náhradu z porušení smluvního závazku (čís. 460, 2391 sb. n. s. a m. j.). Šlo o vnější poškození drátů, z nichž bylo lano spleteno, přetržení lana upevňujícího svítilnu stalo se jeho vadnou povahou následkem přetržení drátků, zjistitelnou při bedlivém prohlédnutí lana, a zřízenci obecní nevyvinuli veškerou péči potřebnou k odvrácení nebezpečí, takže nejde o pouhou náhodu. Jest proto žalovaná obec povinna k náhradě škody podle § 1319 obč. zák., nedokázavši, že užila veškeré nutné péče k odvrácení nebezpečí, když zavčas nevyměnila lano, jehož vadnost by byla musila při bedlivém přezkoumání býti zjištěna.

Čís. 14091.

Bylo-li uznáno rozsudkem na zrušení spoluvlastnictví, a ujednaly-li strany po rozsudku, že zruší spoluvlastnictví jiným způsobem, než je rozsudkem určeno (spoluvlastník prodal svůj podíl druhému spoluvlastníku), ruší se nárok z rozsudku již tímto ujednáním, nikoliv teprve (knihovním) provedením ujednaného rozdělení.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1935, Rv II 1046/34.)

Pravoplatným soudním výrokem bylo vysloveno, že se spoluvlastnictví žalobce a žalovaných k nemovitosti čís. . . . zrušuje veřejnou dražbou. Žalobce domáhá se rozsudku, že exekuce soudní dražbou oné nemovitosti na základě uvedeného rozhodnutí žalovanými vedená jest nepřipustná, ježto po právomoci exekučního titulu sjednal se žalovanými trhovou smlouvu, již jim svůj podíl nemovitosti prodal. **N i ž š í s o u d y** žalobě nevyhověly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Uskutečnění kupní smlouvy ohledně sporné nemovitosti tvoří po vzniku exekučního titulu skutečnost vymáhaný nárok zrušující nebo zastavující. Ježto však jde o nemovitost, nastala by tato skutečnost teprve tehdy, kdyby kupní smlouva mezi spornými stranami ujednaná byla knihovně provedena. To se nestalo. Schází tedy uvedený nutný předpoklad opoziční žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky nižších soudů a uložil nové rozhodnutí, vycházející z právního názoru:

Ustanovení §§ 841 a 843 obč. zák. o zrušení spoluúčastenství soudním výrokem platí jen tehdy, když se společníci o způsobu zrušení nedohodli. Ujednání jiné opatření jsou účastníci vždy oprávněni. Bylo-li uznáno rozsudkem na zrušení společenství, a ujednaly-li strany po vydání rozsudku, že zruší společenství jiným způsobem, než jaký je roz-

sudkem určen, ruší se nárok z rozsudku již tímto ujednáním, nikoliv teprve provedením ujednaného rozdělení, poněvadž smlouvou nabyta každá strana právo, aby společenství bylo zrušeno způsobem smluvným. Když bylo povoleno zrušení společenství soudní dražbou společné nemovitosti, ale strany se po rozsudku dohodly o tržové smlouvě, již žalobce prodal žalovaným svůj podíl na společné nemovitosti, zanikl nárok žalovaných na zrušení společenství soudní dražbou již dojednáním tržové smlouvy, a nezanikne teprve jejím knihovním provedením. Neboť v ujednání tržové smlouvy jest obsaženo ujednání o zrušení spoluvlastnictví právě tím, že podíl žalobcův bude převeden na žalované, právo žalobcovo z kupní smlouvy nemohou žalovaní mařiti tím, že bezdůvodně sepsání smlouvy oddalují, až by soudní dražba podle rozsudku byla provedena.

Čís. 14092.

Zákon o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnanosti ze dne 22. února 1934 čís. 34 Sb. z. a n.

Podle § 4 (2) zákona se nevyžaduje, aby osoba, která provozovala samostatnou výdělečnou činnost, se jí vzdala způsobem a s účinkem vzdání se živnosti podle § 144 živn. ř. Stačí, oznámil-li povinný příslušnému úřadu, že se vzdal jen dočasně provozované výroby, stalo-li se tak pro všeobecné hospodářské poměry. Nezáleží ani na tom, že se toto vzdání stalo až za exekučního řízení.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1935, R II 614/34.)

Prv ý s o u d povolil odklad exekuce vnucenou dražbou nemovitosti podle zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n., vzav šetřením za prokázáno, že dlužník je osobou v § 4 odst. 2 cit. zák. uvedenou. R e k u r s n í s o u d návrh dlužníka na odklad zamítl. D ů v o d y: Exekuce vnucenou dražbou byla povolena již 26. října 1933. Návrh povinného na odklad dražby opírá se o to, že se prý musil vzdáti své živnosti (§ 4 (2) zák. 34/34). Prvý soud zjistil dotazem na Okresní úřad ve V., že povinný oznámil tomuto úřadu teprve podáním ze dne 7. července 1934, že se vzdává, a to jen dočasně, výroby radiotelegrafních a telefonních zařízení. Toto oznámení dlužníkovo nelze považovati za vzdání se živnosti podle § 144 živnost. řádu, tím méně, ano bylo učiněno až za exekučního řízení vedeného vnucenou dražbou na dlužníkovu nemovitost, tedy zřejmě nikoli pod tlakem všeobecných hospodářských poměrů ve státě, nýbrž následkem neutěšených finančních poměrů dlužníka samého. Případu § 4 (2) cit. zák. tu tedy není.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení nižších soudů a prvému soudu uložil, by o návrhu povinného, doplně šetření, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Podle § 4 (2) zákona z 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. záleží na tom, zda osoby, které provozovaly samostatnou výdělečnou činnost, musily se jí vzdáti pro hospodářské poměry a nemají příjem rovnající se